

Era liniște. Toamnă târzie, era ceață, umezeală în aer, iar ea se grăbea pe străzile întunecate ale orașelului... mergând la prima ei zi de muncă. Se îndrepta către Marea Platformă Industrială de Prelucrare a Lemnului. În liniștea nopții, cum se apropia, se auzea din ce în ce mai clar murmurul acela al hoardei de utilaje instalate în platforma industrială. În sufletul ei tânăr de fată-femeie se amestecau sentimente variate, de la bucuria de a avea în sfârșit un loc de muncă și venituri, la durerea de a nu mai continua studiile, de a se amesteca printre anonimii muncitori... Atmosfera de afară nu o ajuta nicicum să-și găsească o licărire de speranță și optimism de care să se agațe... așa că încerca din toate puterile să se gândească la frumusețea primăverilor petrecute cândva în trecut sau în viitor la margine de pădure.

A intrat pe poartă, a ajuns în fabrica despre care a auzit variate, bune și rele... iar acum o vedea "live". Un maestru șters, purtând un halat cenușiu-cafeniu, a condus-o pe un tur de prezentare, „secție după secție”... probabil că avea nevoie de niște speranțe cu ea. Peste tot utilaje și muncitori, fețe obosite, iluminate de neone ecologice albastre... o atmosferă minunată. Hale uriașe, rând pe rând, cu mașini-unelte, utilaje unele mai simple, altele mai computerizate, unele tăcute dar cele mai multe gălăgioase și câteva asurzitoare... toate fac ceva cu bucățile de lemn. Incredibil cât de multe țevi... se aspiră pulberea emanată de mașinile de fier și oțel, care toate modelează lemnul. Totul este în mișcare, feliat și șlefuit, un praf fin cu miros de lemn sănătos, îl simți și în gât. Munca la mașini nu este complicată, o poate executa oricine din prima, trebuie doar să pui bucățile de lemn "unde le este locul" și eventual să apeși 1-2 butoane. Asta până când vei ieși la pensie. Peste tot oameni, lucrează în fabrică niște mii de muncitori, de toate vârstele și toate formele, oameni mici și mari, mulți subțiri și câțiva grași, femei, fete, băieți, bărbați, câțiva bătrâni. Fiecare muncește la utilajul „lui”, vine în 3 schimburi și după ce trage 8 ore... urmează să predea ștafeta următorului... necunoscut.

Se zice că este o fabrică „eco”, nu se pierde nimic din rumeguș se fac brichete pentru încălzire, totul este perfect. Totul funcționează zi și noapte, o combinație de zgomot de utilaje și liniște de oameni mulți, tăcerea stivelor de lemne. Așa merge zi de zi, noapte de noapte, lună de lună și an de an, un mecanism uriaș care absoarbe lemn și produce mobilă. Lemnul este decupat, șlefuit, asamblat, vopsit, lăcuit, astfel încât rezultă variate obiecte de mobilier, dulapuri, mese, rafturi, scaune, uși, paturi și cine știe câte altele, toate compuse din bucăți și bucățele de lemn... și iar lemn. A văzut și platformele pline cu produse asamblate și împachetate, așteptând să fie încărcate în camioane, dar a văzut și locul de descărcare a buștenilor, gaterile, uscătoria, prefabricatele în stive uriașe, peste tot lemn și iar lemn.

Cum trecea ea printre utilaje și muncitori și străbătea acele hale uriașe, a conștientizat oarecum dur că de acum încolo acesta este locul ei de muncă de care este legată, pe perioadă nedeterminată. Zilnic, uneori și în weekend când trebuie terminată ceva urgentă comandă, ea va fi aici. Va fi răsplătită cu vârf și îndesat cu un salariu din care să-și cumpere ceva de mâncare, foarte rar haine sau pantofi. Nu va fi singura, mai sunt pe aici destule fete frumoase, tinere, poate deștepte... dar care au fost născute aici, în acest context socio-economic și istorico-geografic, crescute în familii și conjuncturi care nu le-au împins înainte ci le-au tras înapoi, la margine de supraviețuire. Are nevoie de loc de muncă, de bani pentru supraviețuire, și ea și toată acea masă amorfă de oameni care lucrează pe platformă, în gălăgia aceea dar în

liniștea lor. La fel proprietarii, acționarii, conducerea/ managementul, au nevoie cu toții de menținerea piețelor, de producție în masă la prețuri mici – competitive, să facă față dumpingului dinspre Asia de Est/ China, că altfel toată fabrica devine instantaneu un morman de fier-vechi... nefuncțional... și cu toții pot să plece acasă. Asta este fabrica: o muncă imensă și continuă; ea are o mare problemă atunci când este liniște. Așa că se continuă lupta pentru păstrarea locurilor de muncă, pentru creșterea profitabilității, creșterea veniturilor, creșterea de orice fel... sunt luate în calcul variate aspecte financiare și economice... dar baza de resurse a economiei este supraexploată, terfelită și degradată.

Tot privind atât lemn, se întrebă ea în sinea ei, oare cât se poate continua în ritmul acesta? A auzit că pădurile bătrâne sunt tăiate deja din tot peisajul, iar altele mai tinere sunt atacate de drujbe. Camioane coboară în șiruri, către fabrică, depunând buștenii aceia, ieri arbori, copaci, azi grămezi de „masă lemnoasă” tăiate la dimensiune. Lemn sănătos, lemn plin de viață, ieri. Mai aruncă ea o privire la buștenii descărcați, cu mușchi verzi și miros de sălbatică pădure, e neplăcut cum auzi căzând inerte trunchiuri, tăiate la dimensiune standard. Încă nu este uscat locul tăieturii. „Ai senzația că ți se rupe inima în două. Nu poți să fii atât de insensibil să nu te doară tare.” Decenii la rând, aici se descarcă trunchiuri, zi de zi, noapte de noapte. Sunt aduse de la distanță din ce în ce mai mare, deja vin din județul învecinat. Camioane vin, camioane pleacă, veșnic în mișcare motorizată.

Ca un uriaș aspirator, fabrica absoarbe pădure și emite camioane pline cu mobilă. Această platformă absoarbe lunar câteva zeci de mii de metri cubi de cherestea... Și câte altele există? Aceasta este economia de piață globalizată, funcțională la paroxism, transformând resursele naturale locale (pădure, oameni) în produse de vânzare pe o piață globalizată. Cât timp există cumpărători capabili să plătească, și cât timp “marginea pădurii exploatabile” nu este la 1.000 km de poarta fabricii, mecanismul funcționează rentabil. Un sistem perfect, în care este captiv muncitorul, conducerea, acționariatul, tăietorul de pădure și pădurarul, și chiar ea, pădurea, dar oamenii decid și arborele suportă... insuportabilul. Poți remarca că deși nimeni nu este răuvoitor, și chiar dacă toți își fac treaba cu maximă bunăvoință și seriozitate, totuși prin simpla existență și funcționare a “sistemului”, pădurea bătrână dispare.

Munții întregi au devenit dezgoliți de pădurea lor verde. Ursul a rămas fără pădurea lui, acum există doar cioate cât vede cu ochii. Salamandrele se uscă la soare. Incredibil, cum întregi ecosisteme sunt rase, mediul de viață a milioane și miliarde de ființe ale pădurilor este șters de pe fața Pământului. Oare unde este dăunătorul Pădurilor? A fost distrusă astfel întreaga comunitate de vietăți, toate speciile de la arbori la urși și croitori, de la fluturi de noapte la acvile care cuibăreau pe aici... Drujbe au rezecat rând pe rând arborii și au rămas doar cioate înlăcrimate. Nici nu mai seamănă peisajul. Acei muncitori cu drujbele lor au efecte similare asupra vietăților pădurii cu efectele unei bombardări nimicitoare asupra orașului tău: nimic nu mai este cum era odată. Pădurea a fost transformată în bușteni, prelucrată local sau exportată undeva departe, ori arsă ca lemn de foc. Ecosistemul climax al pădurii a fost eradicat.

Desigur, pădurea crește la loc dacă e lăsată și trece destul timp, câteva secole... și va fi din nou o pădure seculară... dar niciodată ea nu va fi identică cu ce a fost, nu are cum să fie la fel de valoroasă naturalistic-ecologic, nu va fi la fel de stabilă și capabilă de autoreglare ca cea naturală, rezultată din coevoluția organismelor din timpuri preistorice. Totodată, multe specii

care au nevoie de scorburi, păduri bătrâne neumblate, organisme care trăiesc pe coloșii matusalemici de arbori căzuți la pământ etc, nu au cum să aștepte până când pădurea va fi din nou similară-bătrână-naturală... astfel că acele specii cu sutele și miile dispar din peisaj, dispar de pe Planetă... dispar din Lume. Desigur, acesta este un genocid imens petrecut prin peisajele noastre, dar pe cine interesează? Cu timpul, se poate reface pădurea, la fel cum se poate reconstrui Hiroshima, dar mai rămâne câte un Zid al Plângerii care să aducă aminte de pierderea suferită... de cât de multă durere a fost, traume care nu pot fi uitate. Mai mult decât atât, Pădurea nu mai este lăsată să se refacă... ea nu face față pretențiilor diabolice ale ritmului de exploatare, nu poate produce lemn destul pentru economia globală în expansiune.. încă. Așa că "silvicultura modernă" plantează specii care cresc repede, clone selectate să fie perfecte pentru a ajunge cât mai repede feliate în gater. Chiar pe unde aparent este "pădure" prin peisaje europene, ea nu mai este decât o plantație monoculturală de arbori de aceeași vârstă, de aceeași specie, care trebuie să crească repede și drept, buni de cherestea, fără scorburi și fără diversitate naturală, o înșirare tristă de clone care așteaptă momentul ca trunchiurile lor să fie retezate. Monoculturi care sunt similare unor aglomerări de fete gonflabile...

Mai există infimezimele frânturi din pădurile sălbatice ale Carpaților, naturale, virgine, unele aflate sub protecția legii, dar din păcate și ele sunt în veșnicul pericol al atacării de către TAF-uri și drujbe... și te poți întreba oare cât pot ele să reziste sub o asemenea presiune a exploatarelor? Dacă va continua această agresivă creștere economică, indiferentă la consecințele ei asupra naturii și asupra oamenilor viitorului... nu va mai exista nimic virgin sau sacru, nici măcar pădure.

Oare cum era nu demult? Își amintește aievea de o pădure splendidă, în care ea a fost fericită. Era o pădure de fagi, cu uriașe trunchiuri columnare susținând bolta verde, cu ferigi splendide, un loc sacru în care a rupe o floare era o profanare. Își aduce aminte de fostul ei iubit și momentele petrecute prin pădure, parcă era un timp neverosimil de frumos. Ziua, de mână ca doi copii printre copaci, privind flori și fluturi, iar mai târziu ascultând țipetele păsărilor de noapte care se iubesc și ele în întuneric. Se simțeau contopiți într-o singură entitate androgenă, care este parte a pădurii și a naturii, ceva mistic și profan ce trece dincolo de orice raționalitate savantă... și nici nu merită să încerci o descriere a cavalcadelor de sentimente. Povesteau în neștire despre viață, despre frumusețea existenței, el își amintea versuri romantice, iar ea era mai firavă și mai gracilă ca niciodată. Zburdau ca sălbăticiuni aflate în mediul lor, care au regăsit libertatea și plăcerea existenței. Șoapte care păreau să aibă o valabilitate veșnică, atemporală. Se țineau de mână și el o mângâia tandru, și aveau senzația că întotdeauna se vor iubi total și nu există nimic pe această Planetă ce să poată să îi despartă. Senzația de plutire, parcă dincolo de Lumea aceasta, prezență fizică și totuși nu doar atât, un sentiment de contopire în existența iubirii, în spațiul acesta sălbatic al pădurilor și munților. Înainte de acele timpuri era copil, iar după acele timpuri era o bătrână, deși nimeni nu vedea asta. Simți că pentru acele zile și nopți, pentru acele clipe deja a meritat să exiști... orice ar urma. Pădurea aceea incredibil de frumoasă, era un vis sau era oare realitate?... Iar acum, în bloc masiv, acea pădurea a fost tăiată... în numele dezvoltării și creșterii economice.

O știi pe fata aceea. Îți știu privirea, îți știu culoarea verde a ochilor. Îmi închipui că știu ce simte. O fată aparent firavă și retrasă, frumoasă, dar care de copilă avea ceva din puterea aceea incredibilă a hotărârii de a trece prin orice, cu orice mijloace... ceva destul de sălbatic și care te

Fată Verde cu Părul Pădure...

Scris de dr. Peter Lengyel

Miercuri, 29 Februarie 2012 07:57 - Ultima actualizare Miercuri, 28 Martie 2012 07:25

---

pune pe gânduri... cât de tare merită să riști să încerci să te apropii. Îmi amintea de puritatea noastră inițială, naturală, când iubim natura și vrem să fim de partea binelui. Suflete tinere, care au speranța că va fi bine. Îmi povestea recent: "Atunci, prin clasa întâi, când veneam de la școală, intram pe poartă, iar în zona aceea dintre case frecvent bătea vântul... era curent. Erau acolo doi brazi colosali, care vâjâiau în vânt... ramurile lor erau în mișcare, era misterios, ceva de basm... interesant. Erau sunetele a doi brazi uriași, parcă te stăpâneau. Mă jucam cu rășina lor specială... avea o aromă extraordinară. Simțeam că am o inter-relaționare cu acei brazi și cu vântul care bate, mă consideram Crăiasa Vântului, simțeam că asta sunt, mi se potrivea mie... eram specială. Într-o zi când am ajuns acasă, brazii erau tăiați, că lăseau ace care umpleau streășinile. Am avut un sentiment de tristețe, o durere... iar povestea cu Crăiasa Vântului a fost terminată din acel moment... Între timp a mai fost defrișată și Pădurea." O ascult, dar parcă nici nu mai contează ce zice... am înțeles ideea... sau totuși? Îmi zice ceva despre speranță, despre faptul că noi vom putea schimba ceva în bine, doar trebuie să găsim calea. Îmi zice ceva despre iubirea copacilor, iubirea pădurii, admirarea viului sălbatic. Îmi zice plină de speranță că omul este deștept și înțelept, și că va remedia greșelile incredibile... va stopa distrugerea naturii. Se aude o melodie de undeva, de departe... Fată Verde cu Părul Pădure...

© dr. Peter Lengyel SURSA: <http://peterlengyel.wordpress.com/2012/02/28/fata-verde-cu-parul-padure/>